sygn. akt: **D 8/25**

ORZECZENIE

Lublin, dnia (…) r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: **r.pr. Ewa Piórecka**

Sędziowie **r.pr. Paweł Kutrzuba - sprawozdawca**

r.pr. Tomasz Sowa

Protokolant Agnieszka Kuchciak

w obecności **Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie** radcy prawnego **Magdaleny Rzedzickiej.**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (…) r.

sprawy **radcy prawnego** (…) **(nr wpisu** (…)**)**, syna (…) i (…), ur. (…) r. w (…), zam. (…), obwinionego o to, że:

1) w okresie od dnia (…) r. do chwili obecnej nie dokonał zapłaty swoich zobowiązań wynikających z zawartej, pomiędzy (…), a (…), umowy wekslowej z dnia (…) r. w wysokości (…) PLN (słownie: (…)) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia (…) r. do dnia zapłaty;
2) nie zwrócił (…) kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…),

tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

I. Uznaje Obwinionego radcę prawnego (…) **winnym tego, że:**

1) w okresie od dnia (…) r. do chwili obecnej nie dokonał zapłaty swoich zobowiązań wynikających z zawartej, pomiędzy (…), a (…), umowy wekslowej z dnia (…) r. w wysokości (…) PLN (słownie: (…)) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia (…) r. do dnia zapłaty;
2) nie zwrócił (…) kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zasądzonych wyrokiem Sądu

Okręgowego w (…) z dnia (…) r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…), zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…)

II. Za czyn wymieniony w pkt I.1) niniejszego orzeczenia na postawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza Obwinionemu karę upomnienia.

III. Za czyn wymieniony w pkt I.2) niniejszego orzeczenia na postawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierza Obwinionemu karę upomnienia.

IV. Na podstawie art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zasądza od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie koszty postępowania dyscyplinarnego w wysokości 2.410,40 zł (słownie: dwa tysiące czterysta dziesięć złotych 40/100).

Przewodniczący Członkowie

……..……	……..……	…….
r.pr. Ewa Piórecka	r.pr. Paweł Kutrzuba	r.pr. Tomasz Sowa

Uzasadnienie

We wniosku o ukaranie z dnia (…) roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o ukaranie radcy prawnego (…)– sygn. akt: RD – (…), obwinionego o to, że:

w okresie od dnia (…) r. do dnia chwili obecnej nie dokonał zapłaty:

- swoich zobowiązań wynikających z zawartej, pomiędzy (…), a (…), umowy wekslowej z dnia (…)r. w wysokości (…) PLN (słownie: (…)) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia (…) r. do dnia zapłaty, oraz
- nie zwrócił (…) kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,

- zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…),

- tj. przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Rozpoznając sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie ustalił następujący stan faktyczny:

W (…) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło zawiadomienie o możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego (…) wobec Skarżącego (…).

Skarżący (…) podnosił, że radca prawny (…) celowo wprowadził go w błąd, co do zamiaru prawidłowego wykonania zawartej umowy, niewywiązania się z zawartej umowy, braku ustanowienia zabezpieczenia w postaci hipoteki na nieruchomości. Umowa, zgodnie z twierdzeniami Skarżącego, została zawarta w dniu (…) r. w (…). Na jej podstawie radca prawny (…) wystawił weksel własny z klauzulą „bez protestu", wskazał jako miejsce płatności (…), a termin płatności na dzień (…) r. wraz z odsetkami w podwójnej wysokości liczonymi od dnia (…) r. do dnia zapłaty. Weksel opiewał na kwotę w wysokości (…) PLN. W celu zabezpieczenia roszczenia radca prawny (…) miał ustanowić na rzecz Skarżącego hipotekę umowną na nieruchomości stanowiącej własność radcy prawnego. W związku z bezskutecznym upływem terminu, Skarżący wystosował do radcy prawnego wezwanie do wykonania umowy, a pomimo tego radca prawny (…) nie dokonał żadnych płatności na rzecz Skarżącego. Radca prawny (…) uchylał się z zapłatą, nie ustanowił też na rzecz Skarżącego zabezpieczenia w postaci hipoteki umownej. W uzasadnieniu zawiadomienia Skarżący wskazuje, że wystawienie weksla bez pokrycia jest przestępstwem, o czym stanowi art. 270 § 1 KK.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w ramach czynności wyjaśniających zwrócił się do radcy prawnego (…) o przesłanie pisemnych wyjaśnień.

W swoich wyjaśnieniach radca prawny (…) potwierdził zawarcie umowy i wystawienie weksla. Wskazał również, że podstawą roszczenia Skarżącego jest weksel wystawiony przez niego jako osobę prywatną, która nie prowadzi działalności gospodarczej, a uprawnionym z weksla jest Skarżący. Radca prawny wskazał, że niezrozumiały jest dla niego zarzut niedochowania należytej staranności przy podejmowaniu czynności procesowych, gdyż nigdy nie reprezentował Skarżącego przed sądem. Oświadczył również, że przed Sądem Okręgowym w (…) toczyła się sprawa z powództwa Skarżącego, w której (…) występował w roli pozwanego. Podstawą powództwa jest weksel wskazany w skardze. Spór w istocie według niego ograniczał się do kwestii oznaczenia stron postępowania, ponieważ (…) nigdy nie kwestionował roszczenia (…). Radca prawny informował Skarżącego o przeszkodzie w ustanowieniu hipoteki w wiadomości e-mail z dnia (…) r. Zdaniem radcy prawnego do braku ustanowienia zabezpieczenia w postaci hipoteki umownej już po uzyskaniu stosownego zaświadczenia z urzędu skarbowego przyczynił się ostatecznie sam Skarżący, który wniósł o wpis tej hipoteki w dniu (…) r. Uniemożliwiło to radcy prawnemu złożenie skutecznego oświadczenia notarialnego w zakresie ustanowienia hipoteki. Radca prawny podkreślił, że według niego nie istnieje problem ani z zabezpieczeniem roszczenia Skarżącego, ani też z realnością jego zaspokojenia, ponieważ jest właścicielem i współwłaścicielem nieruchomości o znacznej wartości. Zatem według radcy prawnego bezpodstawne jest przekonanie

Skarżącego, że (…) działał z zamiarem niewykupywania weksla. Z twierdzeń radcy prawnego wynika również, że o samej przeszkodzie w ustanowieniu hipoteki oraz o sposobie pozyskania środków na wykup weksla informował telefonicznie osobę, która związana była z przygotowaniem podpisanych przez niego dokumentów i zobowiązywała się do przekazywania informacji w tym zakresie Skarżącemu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem o sygn. akt RD – (…) z dnia (…) roku odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie wobec stwierdzenia, że zachowanie radcy nie wyczerpuje znamion czynu dyscyplinarnego. W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia Zastępca Rzecznika podkreślił, że mając na uwadze treść art. 64 ustawy o radcach prawnych, a także odnosząc się do zarzutów formułowanych przez Skarżącego i opierając się na dokumentach złożonych do akt sprawy przez radcę prawnego i Skarżącego, których autentyczność nie budzi wątpliwości, trudno dać wiarę twierdzeniom formułowanym w zawiadomieniu. Zastępca Rzecznika nadmienił, iż z dokumentów złożonych do akt sprawy nie wynika, aby radca prawny wystawił weksel bez pokrycia, gdyż sam przyznaje i wskazuje na sposoby zaspokojenia należności. Poza tym radca prawny nie kwestionował swojego zobowiązania, a także wysokości tego zobowiązania względem (…). Wszelkie spory pomiędzy stronami zostały wyjaśnione w toku postępowania sądowego przed Sądem Okręgowym w (…) (…) w sprawie prowadzonej pod sygn. akt (…), a racja przyznana przez ten Sąd Skarżącemu, o czym świadczy zasądzenie dochodzonego roszczenia.

Od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (…) roku, Skarżący (…) wniósł w dniu (…) roku odwołanie, wskazując, że pomimo zobowiązania się radcy prawnego do ustanowienia na rzecz Skarżącego hipoteki umownej na nieruchomości, o czym świadczą przedłożone oświadczenia z dnia (…)r., wskazanego nie wykonał. W odwołaniu Skarżący podniósł, że wbrew twierdzeniom tutejszego organu, radca prawny nie wykazał by podjął jakiekolwiek czynności zmierzające do ustanowienia hipoteki, po zawarciu umowy wekslowej. Radca prawny poinformował o przeszkodzie, wskazując, iż niezbędne jest mu zaświadczenie z (…), ale w żadnym stopniu nie wykazał – by składał odpowiedni wniosek o wydanie takowego zaświadczenia, w tym nie przedstawił zaświadczenia z (…), de facto – nie podjął żadnej czynności zmierzającej do ustanowienia wskazanego zabezpieczenia – pomiędzy datą zawarcia umowy, a wydaniem wyroku o zapłatę. Skarżący w odwołaniu podkreślił, że radca prawny do dnia dzisiejszego nie ustanowił zabezpieczenia.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem o sygn. akt OS (…) z dnia (…) roku uchylił w całości zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia z dnia (…) roku, sygn. akt: RD-(…) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego merytoryczna ocena sprawy była, co najmniej przedwczesna. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w dotychczas prowadzonym postępowaniu należy uznać za niewystarczające, a zgromadzony w

sprawie materiał dowodowy był niepełny, toteż zarzuty Skarżącego skierowane do wydanego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zasługiwały na podzielenie.

Na skutek ww. rozstrzygnięcia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z dnia (…) roku, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podjął dodatkowe czynności celem pełnego wyjaśnienia czy doszło do naruszenia przepisów ustawy o radcach prawnych oraz Kodeksu Etyki Rady Prawnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zwrócił do Sądu Okręgowego w (…) z wnioskiem o przesłanie uzasadnienia wyroku z dnia (…) roku, wydanego w sprawie o sygn. akt (…). Sąd Okręgowy w (…) przesłał wnioskowany odpis wyroku z uzasadnieniem informując, że wyrok jest prawomocny ((…)r.) i wskazał, że została mu nadana klauzula wykonalności.

Wyrokiem z dnia (…)r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…) Sąd Okręgowy w (…) zasądził od (…) na rzecz (…) kwotę w wysokości (…)zł z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia (…)r. do dnia zapłaty. W pkt. II Sąd zasądził również od (…) na rzecz (…) kwotę w wysokości (…)zł tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Z przesłanego przez Sąd uzasadnienia wynika, że bezspornymi w sprawie okolicznościami było wystawienie przez (…) weksla własnego na kwotę dochodzącą pozwem w oparciu o umowę wekslową z dnia (…) r., zawartą przez strony postępowania, a następnie skuteczne wezwanie do wykupu weksla. Zdaniem Sądu bezspornym pozostawał również status stron postępowania jako przedsiębiorców wpisanych do CEDIG. W toku postępowania przed Sądem Okręgowym w (…), radca prawny tłumaczył się bardzo podobnie jak w pisemnych wyjaśnieniach skierowanych do Rzecznika Dyscyplinarnego. Wskazał on między innymi, że zawarł umowę jako konsument, wobec czego powód zobowiązany był do uwzględnienia w pozwie obowiązków wynikających z artykułu 485 § 2 KPC. W umowie wekslowej, strony określiły jednak pozwanego jako przedsiębiorcę. Radca prawny zarzucił również wadliwe doręczenie wezwania do wykupu weksla. Adres ten był jednak wskazany w umowie wekslowej jako adres do doręczeń. Jednocześnie radca prawny wskazał, że wadliwie określono wymagalność i płatność roszczenia wekslowego. Jednak, warto zauważyć, że kwestia wymagalności została określona wprost w umowie i powielona w pozwie.

W dniu (…)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w sprawie popełnienia przez radcę prawnego (…) przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Następnie pismem z dnia (…)r. oraz (…)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wezwał radcę prawnego do osobistego stawiennictwa w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie celem przedstawienia zarzutu i przesłuchania w charakterze obwinionego. W dniu (…) roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wydał postanowienie o przedstawieniu radcy prawnemu (…) zarzutów. W związku z dwukrotnym nieusprawiedliwionym niestawiennictwem na wezwanie, Zastępca Rzecznika dyscyplinarnego zarządził doręczenie radcy prawnemu odpisu postanowienia z dnia (…)r. o

przedstawieniu zarzutów wraz z pouczeniem o uprawnieniach i obowiązkach obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym za pomocą operatora pocztowego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu (…) roku skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie wniosek o ukaranie radcy prawnego (…). W postępowaniu prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny nie ustosunkował się pisemnie do postawionych mu zarzutów, nie stawił się także na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego celem przesłuchania w charakterze obwinionego.

Powyższy stan faktyczny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, ujawnionych w trakcie rozprawy w dniu (…) roku w trybie art. 405 § 2, 3, 4 k.p.k. w związku 74^1 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie protokołu z tej rozprawy.

Przechodząc do oceny postępowania radcy prawnego (…) w ramach ustalonego stanu faktycznego i treści zarzutów, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do następujących wniosków.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że obwiniony radca prawny (…) jest winny popełnienia zarzucanego we wniosku o ukaranie przewinienia dyscyplinarnego w postaci niedokonania zapłaty swoich zobowiązań wobec (…), zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…)r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…).

W świetle zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że radca prawny (…) w okresie od dnia (…)r. do dnia chwili obecnej nie dokonał zapłaty swoich zobowiązań wynikających z zawartej, pomiędzy (…), a (…), umowy wekslowej z dnia (…)r. w wysokości (…) PLN (słownie: (…)) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia (…)r. do dnia zapłaty oraz nie zwrócił (…) kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…).

Zachowanie radcy prawnego polegające na uchylaniu się od zapłaty kwoty zasądzonej wyrokiem sądowym narusza art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

W świetle art. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i życiu prywatnym. Naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Obowiązek dbania o godność zawodu ma zarówno aspekt prawny (art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych), jak i etyczny (art. 11 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego). W obu przypadkach działanie, które godzi w godność zawodu, jest podstawą do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Okręgowy Sąd Dyscypliny zaznacza, iż zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego (art. 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). W wyroku z dnia 18 lutego 2004r. (sygn. P21/02), Trybunał Konstytucyjny uznał, że zawody zaufania publicznego wykonywane są zgodnie z ich konstytucyjnym określeniem - w sposób społecznie aprobowany, o ile ich wykonywaniu towarzyszy realne "zaufanie publiczne". Na zaufanie to składa się szereg czynników, m.in. przekonanie o zachowaniu przez wykonującego ten zawód dobrej woli, właściwych motywacji, należytej staranności zawodowej.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 lipca 2019 roku, sygn. akt: II DSI 61/18 wskazał: „Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie tegoż sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2019 roku, sygn. akt II DSS 16/18), w myśl którego, od każdej osoby wykonującej zawód związany z ochroną prawną, wymaga się ponadstandardowego sposobu postępowania, tak w życiu zawodowym jak i prywatnym. Nie ulega wątpliwości, że zachowanie właściwych standardów postępowania ma fundamentalne znaczenie w odniesieniu do działalności zawodowej radcy prawnego związanej ze świadczeniem pomocy prawnej, jako głównego przedmiotu aktywności danego podmiotu. Wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych, jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Nie można pominąć także tego, że ocena zachowania radcy prawnego w kontekście przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej dokonywana jest w toku postępowania dyscyplinarnego. Wśród bowiem fundamentalnych celów postępowania dyscyplinarnego wyróżnia się przede wszystkim stanie na straży właściwego wykonywania zawodu, to znaczy w zgodzie z przepisami prawa i godnością zawodu.”

Sąd Najwyższy Izba Karna w postanowieniu z dnia 21.11.2008 r. sygn. akt SDI 21/08 stwierdził, że „Odpowiedzialność za naruszenie zasad etyki lub uchybienie godności zawodu odnosi się do zachowań nie tylko w działalności zawodowej, ale i w działalności publicznej, a także w życiu prywatnym. Istota zawodu zaufania publicznego powoduje bowiem, że radca prawny powinien zachować się w sposób godny również poza wykonywaniem czynności o charakterze stricte zawodowym, gdyż takie jego zachowanie leży w interesie korporacji radcowskiej."

Ponadto, zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego II DK 41/21 każda osoba, która decyduje się wykonywać zawód zaufania publicznego, związany z ochroną praw i wolności innych podmiotów, musi mieć świadomość, że wiąże się to z koniecznością respektowania pewnych podwyższonych standardów postępowania. Są one wymagane nie tylko w działalności zawodowej, lecz także w życiu prywatnym. Zachowanie radcy prawnego powinno być wzorem postępowania dla innych członków danej społeczności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, iż zachowanie obwinionego radcy prawnego (…) stało w sprzeczności z podstawowymi zasadami, które winny charakteryzować osobę wykonującą zawód prawniczy, w tym wypadku zawód radcy prawnego.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2019 roku, sygn. akt: II DSI 61/18 wskazano: „Nie ulega bowiem wątpliwości, że podstawową regułą, w świetle której osoba wykonująca zawód zaufania publicznego winna postępować jest dbałość o wykonywanie wszelkich nałożonych na nią obowiązków, tak wynikających ze świadczonej pomocy prawnej jak i z prywatnych zobowiązań, w sposób zgodny z dobrymi zasadami i uczciwością. Podstawowym zadaniem w tym aspekcie jest wykonywanie zawartych umów, w sposób zgodny z ich treścią. Zachwianiem takiej zasady jest niewątpliwie sytuacja, w której nie dochodzi do terminowego wykonania zobowiązania."

Radca Prawny (…) nie dokonał zapłaty swoich zobowiązań wynikających z zawartej, pomiędzy (…), a (…), umowy wekslowej z dnia (…)(…)r. Mało tego, radca prawny swoim zachowaniem doprowadził do konieczności dochodzenia przez Skarżącego swoich praw przed sądem powszechnym. Mimo prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…)r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…) radca prawny (…) nie uregulował na rzecz Skarżącego zasądzonych wyrokiem kwot. Ponadto, podkreślenia wymaga fakt, że radca prawny nie dochował należytej staranności w zakresie podejmowania działań zmierzających do podjęcia konstruktywnego dialogu ze Skarżącym w przedmiocie uregulowania zobowiązania. Ze zgromadzonego w niniejszym postępowaniu materiału dowodowego nie wynika by radca prawny (…) podejmował jakiekolwiek inicjatywy mające na celu polubowne zakończenie sporu, zarówno na etapie przedsądowym, jak i w toku postępowania sądowego. Od osoby wykonującej zawód zaufania publicznego, należy oczekiwać podejmowania aktywnych i starannych działań w kierunku osiągnięcia ugodowego rozwiązania sporu, zwłaszcza w sytuacjach, w których możliwe jest uniknięcie dalszej eskalacji konfliktu oraz związanych z tym kosztów procesowych.

Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, całokształt sprawy wskazuje więc na zawinione zachowanie radcy prawnego (…).

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego (…) winnego popełnienia zarzucanego czynu – niedokonania zapłaty swoich zobowiązań wynikających z zawartej, pomiędzy (...), a (…), umowy wekslowej z dnia (…) r. w wysokości (…) PLN (słownie: (…)) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotnych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia (…) r. do dnia zapłaty oraz niezwrócenia (…) kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty, zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w (…) z dnia (…) r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt: (…), stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art.11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Z tytułu popełnienia ww. przewinień dyscyplinarnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionemu, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, dwie

kary upomnienia uznając, że stanowią one karę dyscyplinarną odpowiednią do rodzaju i wagi popełnionego deliktu dyscyplinarnego. Wymierzając obwinionemu kary upomnienia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że kary te spełnią swoje funkcje, co spowoduje, że obwiniony będzie przestrzegał obowiązującego porządku prawnego w zakresie zasad etyki zawodowej – jako osoba wykonująca zawód zaufania publicznego. Orzeczone wobec obwinionego kary są słuszne i sprawiedliwe, adekwatne do stopnia zawinienia i szkodliwości czynu obwinionego.

O obciążeniu obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie § 1 ust. 1 pkt 1 i § 1 ust. 2 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w związku z art. 70^6 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych. Stosownie do powołanych przepisów, w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Na koszty postępowania dyscyplinarnego składają się koszty ryczałtu członków składu orzekającego oraz koszty korespondencji doręczanej w sprawie stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lubinie w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Przewodniczący	***Członkowie***	
……	……	……
r.pr. Ewa Piórecka	*r.pr. Paweł Kutrzuba*	*r.pr. Tomasz Sowa*